

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2551 ผู้วิจัยขอเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. กลวิธีในการเรียน
 - 1.1 ความหมายของกลวิธีในการเรียน
 - 1.2 ลักษณะสำคัญของกลวิธีในการเรียน
 - 1.3 ประเภทของกลวิธีในการเรียน
2. การอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 2.3 องค์ประกอบของการอ่าน
 - 2.4 กลวิธีที่ใช้ในการพัฒนาการอ่าน
3. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 3.1 ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 3.2 ความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 3.3 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 3.4 ระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 3.5 การประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ความหมายของกลยุทธ์ในการเรียน

คำว่า “กลยุทธ์” (Strategy) มาจากคำศัพท์ภาษากรีกโบราณว่า Strategia ซึ่งมีความหมายว่ายุทธศาสตร์ในการรบ กลยุทธ์ในการเรียนภาษาก็เช่นเดียวกันการที่ผู้เรียนจะเดินไปสู่เป้าหมายได้โดยสำเร็จนั้นจะต้องมีการวางแผนการเรียนของตน มีการใช้กลยุทธ์หรือเทคนิคต่าง ๆ เป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษา ช่วยในการจดจำและช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนรู้นั้นไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ คำว่า “กลยุทธ์” ในการเรียนนั้น เรียกแตกต่างกันออกไปอีกหลายคำ เช่น เทคนิค (Techniques) ทักษะการเรียน (Learning Skills) ความสามารถทางความรู้ ความคิด (Cognitive Abilities) ทักษะการคิด (Thinking Skills) และอื่น ๆ เป็นต้น

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของกลยุทธ์ในการเรียนไว้ต่าง ๆ ดังนี้

D.H. Brown (1980. p. 83) ให้ความหมายว่ากลยุทธ์ในการเรียน หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อช่วยให้เข้าใจบทเรียนรวมทั้งวิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมและจัดการกับข้อมูลความรู้ที่ได้มาอีกด้วย

Anita L. Wenden (1987. pp. 7-8) กล่าวสรุปไว้ว่า กลยุทธ์ในการเรียน คือ เทคนิค (Techniques) กลยุทธ์ (Tactics) การวางแผนอย่างมีสติที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษา (Conscious Plans) หรือกระบวนการแก้ปัญหา (Problem-Solving Procedures) ที่ผู้เรียนใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และใช้เมื่อเกิดข้อขัดข้องในการเรียน

Ana Uhl Chamot (1989. p. 13) ให้ความหมายว่า กลยุทธ์ในการเรียนเป็นเทคนิคที่ผู้เรียนใช้ในการทำความเข้าใจบทเรียนและจดจำข้อมูลใหม่ ๆ

นอกจากนี้ Rebecca L. Oxford (1990 . pp. 1-8) ได้ให้คำจำกัดความของกลยุทธ์ในการเรียนว่า กลยุทธ์ในการเรียนเป็นปฏิบัติการเฉพาะอย่างที่ผู้เรียนใช้เพื่อช่วยเหลือตนเองในการเรียน เพื่อให้เข้าใจผู้เรียนได้ง่ายขึ้น เร็วขึ้นและนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้มากขึ้นด้วย

จากคำนิยามข้างต้นเราอาจกล่าวได้ว่า กลยุทธ์ในการเรียนคือวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนนำมาใช้กับการเรียนของตน โดยมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมการเรียน วางแผนการเรียน ทำความเข้าใจและจดจำบทเรียน และ /หรือแก้ข้อขัดข้องปัญหาในการเรียนรู้ภาษาของตน

ลักษณะสำคัญของกลวิธีในการเรียน

Anita L. Wenden (1987. pp. 7-8) ได้กล่าวถึงลักษณะของกลวิธีในการเรียน ดังนี้คือ

1. กลวิธีในการเรียนบางอย่างสามารถสังเกตได้ เช่น กลวิธีสรุปความ การจดโน้ตย่อ เป็นต้น กลวิธีในการเรียนบางอย่างก็ไม่สามารถสังเกตได้ เช่น การเดาข้อมูล
2. กลวิธีในการเรียนบางอย่างเป็นพฤติกรรมที่เอื้อโดยตรงต่อการเรียน เช่น การจัดกลุ่ม คำศัพท์เพื่อช่วยการจำ บางอย่างก็เป็นพฤติกรรมที่เอื้อโดยอ้อมต่อการเรียน เช่น การวางแผน การเรียน
3. กลวิธีในการเรียนเป็นสิ่งที่ผู้เรียนใช้อย่างรู้ตัวหรือมีสติ เช่น ในขณะที่ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาใหม่ ผู้เรียนจะต้องเลือกใช้กลวิธีในการเรียนตามความเหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาที่เรียน
4. กลวิธีในการเรียนเป็นพฤติกรรมที่ยืดหยุ่นและเปลี่ยนแปลง ผู้เรียนย่อมสามารถเรียนรู้หรือฝึกใช้กลวิธีให้เพิ่มขึ้นได้เสมอ

นอกจากนี้ Rebecca L. Oxford (1990 . pp. 9-14) ยังได้สรุปรวบรวมลักษณะของกลวิธีในการเรียนรู้มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. กลวิธีในการเรียนเป็นสิ่งที่นำไปสู่เป้าหมายสูงสุดในการเรียนภาษา นั่นคือ การมีความสามารถในการสื่อสาร ไม่ว่าจะผู้เรียนจะใช้กลวิธีใดในการเรียนก็ตาม ทุกกลวิธีจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนภาษาเพิ่มขึ้น เช่น ถ้าผู้เรียนฝึกใช้กลวิธีที่เกี่ยวกับความจำผู้เรียนก็จะสามารถจดจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ได้ ถ้าผู้เรียนฝึกใช้กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ผู้เรียนก็จะสามารถแก้ไขข้อติดขัดเมื่ออ่านหรือฟังไม่เข้าใจโดยการเดาความหมายจากคำชี้แนะ (Clues) ในข้อความนั้น ๆ หรือถ้าผู้เรียนใช้กลวิธีที่เกี่ยวกับจิตพิสัยจะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นและมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมในการเรียนมากขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การมีความสามารถในการสื่อสารทางภาษาในที่สุด

2. กลวิธีในการเรียนเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือตนเอง ผู้เรียนส่วนมากมักจะยึดติดกับการเรียนการสอนแบบครูเป็นผู้บอกความรู้ให้เสมอ ดังนั้น เมื่อจำเป็นต้องใช้ภาษาที่เรียนใหม่ นอกห้องเรียน ผู้เรียนจึงไม่สามารถช่วยตนเองได้ การที่ผู้เรียนได้ฝึกใช้กลวิธีในการเรียนจึงเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักฝึกคิดชอบในการเรียนของตน นอกจากผู้เรียนจะช่วยตัวเองในการเรียนได้แล้ว ยังจะมีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความสามารถในการสื่อสารเพิ่มขึ้นด้วย

3. กลวิธีในการเรียนช่วยขยายบทบาทของครูผู้สอนในชั้นเรียน บทบาทเดิมของครู ในฐานะครูผู้สอน ผู้นำ ผู้จัดการ ผู้ควบคุม ผู้วัดและประเมินผล และในฐานะแพทย์ที่ต้องคอยรักษา

ความไม่รู้ของผู้เรียนนั้น เป็นบทบาทซึ่งขัดขวางการใช้ภาษาในการสื่อสารภายในห้องเรียน ทั้งนี้ เพราะบทบาทเหล่านั้นของครูไม่เอื้อให้เกิดการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนในชีวิตจริง อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกใช้กลยุทธ์ในการเรียน ครูก็ต้องเพิ่มบทบาทของตนเองให้เป็นผู้ช่วยเหลือ ผู้คอยให้คำแนะนำ ผู้ชี้แนะ ที่ปรึกษา และเป็นผู้ร่วมในการสื่อสาร ครูต้องช่วยแนะนำผู้เรียนรู้จักการฝึกใช้กลยุทธ์ในการเรียน ให้ผู้เรียนรู้จักเลือกใช้กลยุทธ์ในการเรียนได้ถูกต้อง และเหมาะสมกับเนื้อหาต่าง ๆ

4. กลยุทธ์ในการเรียนเป็นเสมือนเครื่องมือหรืออุปกรณ์ (Tools) ที่ผู้เรียนเลือกใช้เมื่อต้องการแก้ปัญหาในการเรียน หรือเมื่อต้องทำกิจกรรมทางภาษาให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของแต่ละกิจกรรม เช่น ผู้เรียนเลือกใช้กลยุทธ์การเดาความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทอ่านมากขึ้น หรือใช้กลยุทธ์ที่เกี่ยวกับจิตพิสัยเพื่อให้เกิดการผ่อนคลาย หรือเพิ่มความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

5. กลยุทธ์ในการเรียนเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนในหลาย ๆ ด้าน มิใช่เฉพาะด้านสติปัญญา หรือกระบวนการทางสมองเท่านั้นแต่ยังรวมไปถึงด้านจิตพิสัย และสังคมของผู้เรียนด้วย

6. กลยุทธ์ในการเรียนบางอย่างนั้นส่งเสริมโดยตรงต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งเรียกว่ากลยุทธ์ในการเรียนโดยตรง (Direct Strategies) กลยุทธ์ในการเรียนบางอย่างก็ส่งเสริมโดยอ้อมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เรียกว่า กลยุทธ์ในการเรียนโดยอ้อม (Indirect Strategies) แต่ทั้งกลยุทธ์ในการเรียนโดยตรงและโดยอ้อมต่างก็มีความสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนในหลาย ๆ ด้าน

7. กลยุทธ์ในการเรียนมีความแตกต่างกันในเรื่องของการสังเกต กลยุทธ์บางอย่างสามารถสังเกตได้ ในขณะที่กลยุทธ์บางอย่างก็ไม่สามารถสังเกตได้ด้วยตาเปล่าโดยเฉพาะกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับทางสมองหรือความคิด ความจำ จึงเป็นการยากสำหรับครูที่จะรู้ว่าผู้เรียนใช้กลยุทธ์ใด

8. กลยุทธ์ในการเรียนเป็นสิ่งที่ผู้เรียนใช้อย่างมีสติ เมื่อฝึกใช้จนคล่องแล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถใช้ได้อย่างอัตโนมัติเช่นเดียวกับการฝึกทักษะหรือพฤติกรรมอื่น ๆ

9. กลยุทธ์ในการเรียนเป็นสิ่งที่สอนและฝึกกันได้ การฝึกใช้กลยุทธ์ในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ครูต้องแนะนำและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับการฝึก การฝึกกลยุทธ์ในการเรียนจะสัมฤทธิ์ผลมากที่สุดเมื่อผู้เรียนรู้ว่ากลยุทธ์ใดสำคัญอย่างไร เมื่อไรควรใช้ และใช้อย่างไร ประการสำคัญ คือ ผู้เรียนต้องรู้ว่าจะถ่ายโอนกลยุทธ์เหล่านั้นไปใช้ในสถานการณ์ใหม่อย่างไร

10. กลยุทธ์ในการเรียนนั้นมีความยืดหยุ่นในการใช้ กล่าวคือ มิได้มีการเรียงลำดับการใช้ที่ตายตัวเสมอไป ขึ้นอยู่กับผู้เรียนแต่ละคนที่จะเลือกใช้หรือผสมผสาน หรือใช้ตามลำดับขั้นตอนด้วยตัวเอง

ประเภทของกลวิธีในการเรียน

การใช้กลวิธีในการเรียนได้มีมานานแล้ว โดยเฉพาะการใช้กลวิธีเพื่อช่วยการจดจำ (Memonics) เรื่องราวต่าง ๆ แล้วเล่าสืบต่อกันมา และได้มีการพัฒนาวิธีต่าง ๆ เพื่อช่วยในการเรียนเรื่อยมาตลอดจนถึงยุคปัจจุบัน อย่างไรก็ตามการจำแนกประเภทกลวิธีในการเรียนทั้งหลายให้เป็นหมวดหมู่นั้นเพิ่งจะมีขึ้นในไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมาเอง ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้จัดแบ่งประเภทของกลวิธีในการเรียนไว้แตกต่างกัน ดังนี้

Anita L. Wenden (1987. pp. 4-7) ได้จัดหมวดหมู่กลวิธีในการเรียนไว้เป็น 4 หมวด ดังนี้

1. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive Strategies) และประสบการณ์ที่เรียนเพื่อช่วยในการเรียนรู้ภาษา เช่น ใช้รูปภาพ ชื่อเรื่อง คำศัพท์ที่เคยเรียนมาช่วยในการเดาความหมายของประโยคหรือเนื้อเรื่อง

2. กลวิธีการสื่อความหมาย (Communication Strategies) เช่น ใช้ท่าทางหรือการวาดรูปประกอบ

3. กลวิธีการฝึกฝนการใช้ภาษา (Global Practice Strategies)

4. กลวิธีการจัดระบบและประเมินการเรียน (Metacognition Strategies) เช่น การวางแผนการเรียน การควบคุมการเรียนของตนเอง เป็นต้น

Anna Uhl Chamot & Lisa Kupper (1989. pp. 15-17) ได้จัดประเภทของกลวิธีในการเรียนไว้ 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. กลวิธี Metacognition strategies ซึ่งเกี่ยวกับกระบวนการคิด การวางแผน การตรวจสอบ และการประเมินผลการเรียนของตนเองของผู้เรียน ประกอบด้วยกลวิธีย่อย ๆ ดังนี้

1.1 การวางแผน (Planning) หมายถึง การกะเกณฑ์หรือคาดคะเนงาน (Task) ที่จะทำล่วงหน้า การเลือกใช้กลวิธีในการเรียนที่เหมาะสมกับงานที่จะทำ เป็นต้น

1.2 การให้ความสนใจกับงานโดยตรง (Directed attention) หมายถึง การตัดสินใจไว้ล่วงหน้าที่จะลงมือทำงานนั้น ๆ ตัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการทำงานและเอาใจใส่ต่องานนั้นตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน

1.3 การเลือกสนใจเฉพาะเรื่อง (Selective attention) หมายถึง การตัดสินใจไว้ล่วงหน้าที่จะเลือกสนใจเฉพาะข้อมูลที่สำคัญหรือรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับงานนั้นแล้วเมื่อลงมือปฏิบัติก็สนใจเฉพาะข้อมูลตามที่ได้ตัดสินใจเลือกไว้แล้วดังกล่าว

1.4 การรู้จักจัดการกับงานด้วยตนเอง (Self-management) หมายถึง การเข้าใจสภาพการณ์ที่จะช่วยให้ตนเองประสบผลสำเร็จในงานที่ทำ การควบคุมการใช้ภาษาของตนโดยพยายามใช้ความรู้ที่เคยเรียนมาแล้วให้มากที่สุด

1.5 การควบคุมและตรวจสอบตนเอง (Self-monitoring) หมายถึง การตรวจดูความถูกต้องในด้านความเข้าใจหรือการใช้ภาษาของตนเองในงานที่ปฏิบัติอยู่นั้น

1.6 การค้นหาอุปสรรคหรือปัญหายุ่งยากในงานนั้น (Problem identification) หมายถึง การค้นหาจุดสำคัญหรือวิธีที่จำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาหรือข้อขัดข้องยุ่งยากในงาน และรวมถึงวิธีการที่จะช่วยทำให้งานนั้นลุล่วงไปด้วยดี

1.7 การประเมินตนเอง (Self-evaluation) หมายถึง การตรวจสอบความถูกต้องหรือความสมบูรณ์ของผลงานหรือการใช้ภาษาของตน การประเมินความรู้ที่ตนสั่งสมไว้ ยุทธวิธีที่ใช้รวมทั้งความสามารถในการปฏิบัติงานด้วย เป็นต้น

2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด(Cognitive strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับเนื้อหาสาระที่เรียน การจัดการกับเนื้อหาที่เรียนทั้งทางด้านความคิดและทางด้านร่างกายและรวมทั้งการใช้เทคนิควิธีการต่างๆ ในการเรียนด้วย อันได้แก่ กลวิธีย่อย ๆ ดังนี้

2.1 การพูดซ้ำ ๆ (Repeating) หมายถึง การพูดคำศัพท์หรือวลีต่างๆ ซ้ำ ๆ เพื่อให้จดจำได้

2.2 การค้นคว้าจากแหล่งข้อมูล (Resourcing) หมายถึง การที่ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาจากแหล่งข้อมูลทางภาษา เช่น พจนานุกรม ตำราเรียน หรืองานที่เคยทำมาก่อน

2.3 การจัดหมวดหมู่ (Grouping) หมายถึง การที่ผู้เรียนจัดเนื้อหาการเรียนไว้เป็นหมวดหมู่ ได้แก่ การจัดตามลำดับก่อนหลัง การจัดโดยการแยกประเภทเนื้อหาเป็นต้น ทั้งนี้เพื่อช่วยในการจดจำและค้นหาข้อมูลในภายหลัง

2.4 การจดย่อ (Note-taking) หมายถึง การที่ผู้เรียนเลือกเขียนหรือบันทึกเฉพาะใจความสำคัญหรือคำสำคัญในเนื้อหาที่ได้พบ รวมทั้งการทำเครื่องหมายเพื่อช่วยการจำด้วย เช่น การขีดเส้นใต้ การทำดอกจันหรือดาวกำกับไว้ เป็นต้น

2.5 การแทนที่ (Substitution) หมายถึง การเลือกหาวิธีทาง รูปแบบที่ได้วางแผนและได้รับการแก้ไขแล้วเป็นอย่างดี คำศัพท์หรือวลีต่าง ๆ ไปใช้กับงานหรือเนื้อหา

2.6 การขยายความ (Elaboration) หมายถึง การเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมที่เรียนไปแล้ว หรือการเชื่อมโยงเนื้อหาสาระใหม่สองเรื่องเข้าด้วยกัน

2.7 การสรุปความ (Summarizing) หมายถึง การที่ผู้เรียนคิดประมวลเนื้อหาสาระ หรือเขียนสรุปข้อมูลทางภาษาที่เรียนไปแล้ว

2.8 การแปล (Translation) หมายถึง การแปลความคิดหรือข้อมูลต่าง ๆ จากภาษา หนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง

2.9 การถ่ายโอน (Transfer) หมายถึง การนำความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่ได้เรียนมา ก่อนมาช่วยในการทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่หรืองานที่ต้องการทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้

2.10 การสรุป (Inferencing) หมายถึง การรู้จักใช้หรือคัดเลือกข้อมูลทางภาษาที่ เหมาะสมเพื่อช่วยในการเดาความหมายของคำหรือประโยค หรือเพื่อช่วยในการใช้กฎเกณฑ์ทาง ภาษาที่ไม่คุ้นเคยให้สามารถสัมพันธ์กับเนื้อหาในงานที่ทำ หรือเพื่อช่วยในการเติมข้อมูลทางภาษา ที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ เป็นต้น

3. กลวิธีด้านสังคมและจิตพิสัย (Social and affective strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับการ ปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนกับบุคคลอื่นเพื่อช่วยให้การเรียนสำเร็จด้วยดี หรือการใช้กระบวนการใน การควบคุมประสิทธิภาพของงานที่ทำ อันได้แก่

3.1 การถามคำถาม (Question) ได้แก่ การถามเพื่อต้องการคำอธิบาย เพื่อขอให้ พุดซ้ำ หรือเพื่อต้องการตัวอย่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน

3.2 การทำงานร่วมกัน (Cooperation) ได้แก่ การร่วมมือกันทำงานเป็นคู่ เป็นกลุ่ม เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาที่พบในขณะทำงานหรือเรียน

3.3 การพูดกับตนเอง (Self-talk) ได้แก่ การพูดคุยกับตัวเองเพื่อช่วยลดความ ภาระจนระวายเป็นความตื่นตัวในการทำงานนั้น

3.4 การเสริมแรงตนเอง (Self-reinforcement) ได้แก่ การชมเชยตนเองเมื่อทำงาน สำเร็จ

Rebecca L. Oxford (1990. pp. 14-150) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีในการเรียนออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ กลวิธีในการเรียนโดยตรง และกลวิธีในการเรียนโดยอ้อม ดังมีรายละเอียด ต่อไปนี้

กลวิธีในการเรียนโดยตรง (Direct strategies)

กลวิธีการเรียนโดยตรง หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนเรียน ประกอบด้วยกลวิธีที่ผู้เรียนต้องใช้กระบวนการทางสมองที่แตกต่างกัน ได้แก่

1. กลวิธีด้านความจำ (Memory strategies) เกี่ยวข้องกับกลไกทางสมองที่ช่วยให้ผู้เรียน สามารถเก็บข้อมูลความรู้ไว้ และนำออกมาใช้ได้เมื่อต้องการ ในการเรียนภาษานั้นคำศัพท์เป็น

องค์ประกอบที่ยิ่งใหญ่และไม่อาจเรียนรู้ได้หมด ไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศก็ตาม ดังนั้น กลวิธีด้านความจำจึงเป็นเสมือนเครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้เรียนเก็บสะสมคำศัพท์ต่าง ๆ หรือข้อมูลความรู้ทางภาษาทั้งหมด และช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์หรือความรู้เหล่านั้นมาใช้ในการสื่อสารได้ในเวลาที่ต้องการ นอกจากนี้กลวิธีด้านความจำยังมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาข้อมูลความรู้ของผู้เรียนทั้งในด้านคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาให้สามารถใช้ได้อย่างมีทักษะหรือสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ ซึ่งกลวิธีด้านความจำนี้แบ่งเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อเสริมสร้างความจำได้อีก 4 กลวิธี คือ

1.1 การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง (Creating mental linkage) ได้แก่การจัดกลุ่ม การนำความรู้ใหม่เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้เดิม และการนำคำใหม่ไปใช้ในบริบท

1.2 การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (Applying images and sounds) ได้แก่ การใช้จินตนาการ การใช้แผนภาพ การใช้คำสำคัญหรือใช้คำหลัก และการเพิ่มความจำโดยใช้เสียงช่วย

1.3 การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน (Reviewing well) ได้แก่การทบทวนโครงสร้างทางภาษา และการทบทวนคำศัพท์

1.4 การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทาง (Employing action) ได้แก่ การใช้ความรู้สึกและท่าทางประกอบคำอธิบาย การใช้เทคนิคด้านกลไก เช่น การเคลื่อนย้ายบัตรคำ หรือการแยกกลุ่มให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างชัดเจนยิ่งขึ้น เป็นต้น

2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive strategies) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมอง ซึ่งมีหลากหลายรูปแบบและเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้มากกว่ากลวิธีอื่น ๆ แบ่งได้เป็น

2.1 การฝึกฝน (Practice) ได้แก่ การพูดหรือทำซ้ำ ๆ การฝึกเขียนหรือพูดอย่างมีรูปแบบ การจำและการใช้กฎเกณฑ์หรือแบบของภาษา การเชื่อมคำหรือวลีให้เป็นประโยค และการฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ

2.2 การรับและส่งสาร (Receiving and sending messages) ได้แก่ การจับใจความอย่างรวดเร็ว เช่น การฟังหรืออ่านคร่าว ๆ การอ่านแบบกวาดสายตา เป็นต้น และการใช้แหล่งข้อมูลในการรับและส่งสาร

2.3 การวิเคราะห์และการให้เหตุผล (Analyzing and reasoning) ได้แก่ การให้เหตุผลโดยใช้กฎเกณฑ์ การวิเคราะห์ข้อความหรือคำพูด การวิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบของภาษาระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ การแปล และการถ่ายโอนความรู้

2.4 การสร้างแบบหรือโครงสร้างของสารที่รับและส่งขึ้นใหม่ (Creating structure for input and output) ได้แก่ การจดย่อ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาที่ได้อ่านหรือได้ฟังใหม่ การสรุปความ และการสร้างความเด่นชัดให้กับใจความสำคัญ เช่น ชีดเส้นใต้ การทำดอกจันที่ข้อความ เป็นต้น

3. กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา (Compensation strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อสื่อและเดาความหมายเมื่อพบปัญหาในการเรียนหรือการใช้ภาษา ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นผู้เรียนย่อมมีข้อจำกัดทั้งในด้านคำศัพท์และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เมื่อผู้เรียนอ่านหรือฟังข้อความ จึงต้องใช้ความพยายามในการแก้ปัญหาหรือข้อขัดข้องที่พบ เพื่อทำความเข้าใจกับข้อความนั้น ๆ ให้ได้มากที่สุด กลวิธีย่อย ๆ ในการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา มีดังนี้

3.1 การเดาอย่างมีหลักการ (Guessing intelligently) ได้แก่ การเดาโดยใช้ตัวชี้แนะทางภาษา และการเดาโดยใช้ตัวชี้แนะด้านอื่น ๆ เช่น การเดาจากสถานการณ์บริบท โครงสร้างของข้อความหรือความสัมพันธ์ระหว่างคำ เป็นต้น

3.2 การแก้ข้อจำกัดทางภาษาในการพูดและการเขียน (Overcoming limitations in speaking and writing) ได้แก่ การใช้คำในภาษาแม่แทนคำศัพท์ที่ติดขัด การขอความช่วยเหลือเมื่อเกิดความไม่แน่ใจ การใช้ท่าทางประกอบการพูด การเลี่ยงใช้คำบางคำในการสื่อสาร การเลือกหัวข้อเรื่องในการสนทนา การปรับสสารให้ง่ายขึ้น และการหาคำอื่นมาเชื่อมกันให้คำที่มีความหมายเหมือนกันแทน เป็นต้น

กลวิธีในการเรียนโดยอ้อม (Indirect strategies)

กลวิธีการเรียนโดยอ้อม หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการจัดการกับการเรียน ส่งเสริมและควบคุมกระบวนการเรียนของตน ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นผู้เรียนจะต้องพบกับความใหม่ อันได้แก่ คำศัพท์ใหม่ที่ไม่คุ้นเคย กฎเกณฑ์โครงสร้างที่ทำให้สับสน ระบบการเรียนที่แตกต่างจากภาษาของตน วัฒนธรรมและสังคมที่ไม่เหมือนกัน และรวมทั้งวิธีการสอนที่ครูใช้ก็อาจไม่เหมือนเดิม ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนหรือพบปัญหาในการเรียนได้ การใช้กลวิธีในการเรียนโดยอ้อมจะช่วยให้ผู้เรียนหลุดพ้นจากปัญหาเหล่านั้นได้ กลวิธีในการเรียนโดยอ้อมประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

1. กลวิธี Metacognition strategies หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการวางแผนการเรียน เพื่อให้กระบวนการเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังหมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการตรวจสอบข้อผิดพลาดในการเรียนด้วย แบ่งได้เป็น

1.1 การตั้งความสนใจไว้ที่การเรียน (Centering your learning) ได้แก่ การคิดไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับบทเรียนใหม่แล้วเชื่อมโยงเข้ากับความรู้เดิมที่มีอยู่ การเอาใจใส่กับงานที่ได้รับมอบหมาย และการตั้งใจฟังจนกว่าจะพร้อมแล้วจึงพูด

1.2 การจัดการและการวางแผนการเรียน(Arranging and planning your learning) ได้แก่ การค้นหาวีธีการเรียนที่ได้ผล การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ การกำหนดเป้าหมายในการเรียน การวางจุดประสงค์ของการทำงานแต่ละชั้น การวางแผนไว้ล่วงหน้าสำหรับงานแต่ละชั้น และการหาโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาตามธรรมชาติ เป็นต้น

1.3 การประเมินผลการเรียน (Evaluating your learning) ได้แก่ การควบคุมการตรวจสอบตนเองโดยค้นหาข้อผิดพลาดในด้านความเข้าใจ การใช้ภาษา และการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนของตน

2. กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมอารมณ์และทัศนคติในการเรียน รวมทั้งใช้กลวิธีในการส่งเสริมหรือพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง คำว่า “จิตพิสัย” นั้น ได้แก่ อารมณ์ ทัศนคติ แรงจูงใจ และการเห็นคุณค่าของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จิตใจและอารมณ์ของผู้เรียนนั้นนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก ซึ่งจะมีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนที่ดีคือผู้ที่รู้จักควบคุมอารมณ์และทัศนคติของตนในการเรียน อารมณ์และทัศนคติที่ดีจะช่วยให้การเรียนนั้นมีประสิทธิภาพและน่าสนุกสนานยิ่งขึ้น นอกจากนี้ความเชื่อมั่นในตัวเองก็นับว่าเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่เกี่ยวกับจิตพิสัย เพราะผู้เรียนจะตัดสินคุณค่าโดยอาศัยความรู้สึกของตนเอง จึงอาจกล่าวได้ว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียนนั้นอาจถูกสกัดกั้นได้โดยสภาพจิตพิสัยที่เป็นลบ เช่น ความวิตกกังวล ความกลัว ความสงสัย การไม่ได้รับความช่วยเหลือ ความคับข้องใจและอื่น ๆ เป็นต้น กลวิธีที่ใช้กับจิตพิสัยประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้ เช่น ความวิตกกังวล ความกลัว ความสงสัย การไม่ได้รับความช่วยเหลือ ความคับข้องใจ และอื่น ๆ เป็นต้น กลวิธีที่ใช้กับจิตพิสัยประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การลดความวิตกกังวล (Lowering your anxiety) ได้แก่ การผ่อนคลาย กล้ามเนื้อ การหายใจลึก ๆ การเพ่งหรือทำสมาธิ การใช้ดนตรีเพื่อช่วยลดความตื่นกลัว หรือความเครียด หรือการดูภาพยนตร์ตลก การอ่านหนังสือบันเทิง การฟังเรื่องขำขัน เป็นต้น

2.2 การให้กำลังใจตนเอง (Encouraging yourself) ได้แก่ การพูดชมเชยตนเองเพื่อเสริมแรงในการเรียน การกล้าลองใช้ภาษาอย่างฉลาดในการพูดหรือเขียน แม้จะพบข้อผิดพลาดบ้างก็ตาม และการให้รางวัลตนเองเมื่อสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง

2.3 การรับรู้จิตใจและอารมณ์ของตนเอง (Taking your emotional temperature) ได้แก่ การให้ความสนใจต่อความรู้สึกของตนเองการใช้แบบสำรวจเพื่อตรวจสอบความรู้สึกที่ตนคิดและแรงจูงใจของตนเองที่มีต่อการเรียนภาษาหรืองานที่ต้องปฏิบัติการเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับความรู้สึกอารมณ์และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการเรียนภาษาของตน และการสนทนากับบุคคลอื่นถึงความรู้สึกของตนเองในการเรียนภาษา เป็นต้น

3. กลวิธีด้านสังคม (Social strategies) หมายถึง กลวิธีที่จำเป็นต้องใช้ เมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เพราะภาษาเป็นพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งการสื่อสารทางภาษาจะเกิดขึ้นระหว่างบุคคลกับบุคคล บุคคลกับกลุ่มบุคคล นั่นคือ การเรียนรู้ภาษาจะต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นๆด้วย กลวิธีทางสังคมนี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้นในการพัฒนาความเข้าใจ ความคิด และความรู้สึกของผู้อื่น กลวิธีนี้ประกอบด้วย

3.1 การถามคำถาม (Asking question) ได้แก่ การถามเพื่อขอความกระจ่าง การขอคำอธิบายหรือขอคำยืนยัน เช่น การขอให้ผู้พูดย้ำคำพูด พูดซ้ำ อธิบายหรือยกตัวอย่าง และการถามเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

3.2 การทำงานร่วมกับผู้อื่น (Cooperating with others) ได้แก่ การทำงานกับผู้อื่นที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมาย

3.3 การคำนึงถึงผู้อื่น (Empathizing with others) ได้แก่ การพัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรมของผู้อื่น และการคำนึงถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น

Rebecca L. Oxford ยังได้อธิบายว่า กลวิธีในการเรียนทั้งโดยตรงและโดยอ้อมมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมซึ่งกันและกัน กล่าวคือ กลวิธีในการเรียนโดยตรงนั้นเกี่ยวข้องกับภาษาที่ผู้เรียนเรียนโดยเฉพาะ โดยกลวิธีด้านความจำใช้ในการบันทึกจดจำข้อมูลใหม่ที่ผู้เรียนได้พบ กลวิธีด้านความรู้ความคิด เพื่อใช้ทำความเข้าใจกับข้อมูลทางภาษาที่เรียน และเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม ผู้เรียนใช้กลวิธีชุดย่อยประกอบพร้อมในการใช้ภาษา ได้แก่ การเดา ความหมายของคำหรือข้อความในขณะที่อ่านหรือฟัง หรือการสร้างคำขึ้นใหม่จากคำศัพท์ที่เคยรู้จัก เพื่อใช้แก้ปัญหาในการพูดและการเขียน เป็นต้น ส่วนกลวิธีในการเรียนโดยอ้อมนั้น แม้มิได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับเนื้อหาวิชาที่ผู้เรียนเรียน แต่ก็เป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน เพราะกลวิธี Meta cognition จะช่วยผู้เรียนอย่างมากในการวางแผนการเรียน และการตรวจสอบ

ประเมินกระบวนการเรียนของตนเอง กลวิธีด้านจิตพิสัยจะช่วยให้ผู้เรียนควบคุมความรู้สึกแรงจูงใจ และทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา ส่วนกลวิธีทางสังคมจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสถานการณ์ต่างๆที่ต้องใช้ภาษาเป้าหมายได้ดีขึ้นและบ่อยขึ้น

ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้ความสนใจในทักษะการอ่าน เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นทักษะที่ต้องใช้มากในชีวิตประจำวัน จึงมีผู้ให้นิยามของการอ่านไว้มากมาย ดังนี้

Larry A. Harris & Carl B. Smith (1986. p. 55) ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นรูปแบบการสื่อสาร เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิด ของตนผ่านทางตัวอักษร ผู้อ่านจะต้องตีความจากตัวอักษรเหล่านั้น ซึ่งผู้อ่านจะสามารถตีความได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความคุ้นเคยกับเรื่องที่อ่าน และความรู้ทางภาษาของตน

Kenneth S. Goodman (1988. p. 12) ได้ให้ทัศนะว่า การอ่านเป็นการอภิปรายร่วมกันระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยอาศัยตัวอักษรเป็นสื่อกลางมีการปฏิสัมพันธ์ในสาระสำคัญๆ ระหว่างภาษาและความคิดในการอ่าน กล่าวคือ ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร และผู้อ่านอ่านแล้วคิดและแปลความตัวอักษรเหล่านั้น

David Nunan (1989. p. 32) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือ กระบวนการถอดรหัสสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียน โดยเริ่มจากหน่วยเล็กในระดับตัวอักษรไปจนถึงหน่วยใหญ่คือ ในระดับคำ अनुประโยค และประโยค

นอกจากนี้ นักการศึกษาของไทยยังได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ต่างๆกัน อาทิ เช่น เล็ก ภัคดี (2535.หน้า 11) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือ การรับสารทางความคิด ซึ่งมีผู้เขียนเป็นผู้ส่งสารผ่านทางตัวอักษร ผู้อ่านจะต้องแปลตัวอักษรออกมาเป็นความหมายโดยใช้ประสบการณ์ของตนช่วยในการทำความเข้าใจ

โดยสรุปกล่าวถึงความหมายของการอ่านได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับความคิดของผู้เขียนและผู้อ่านโดยสื่อความหมายทางตัวอักษร การปฏิสัมพันธ์นั้นจะมีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่านในการที่จะผสมผสานประสบการณ์ความรู้เดิมของตนให้สัมพันธ์กับข้อมูลที่ได้อ่าน

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตามความหมายของผู้เขียนที่ต้องการสื่อ พร้อมกันนั้น ผู้อ่านต้องใช้ประสบการณ์เดิมของตนเป็นเครื่องมือช่วยพัฒนาความคิดในการอ่านด้วย

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ เนื่องจากเป็นทักษะที่ช่วยในการแสวงหาความรู้ต่างๆ ช่วยให้ติดตามความเจริญก้าวหน้าของโลกได้ทัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมในโลกปัจจุบันนี้ เป็นสังคมของข่าวสารข้อมูลและเทคโนโลยี จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนเราต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือที่จะนำเราออกจากความไม่รู้ไปสู่ความรู้และประสบการณ์ต่างๆ และการอ่านยังเป็นบันไดที่จะนำเราก้าวไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและเจริญก้าวหน้าในทุกด้าน

เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก (2531.หน้า 1) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นสิ่งสำคัญ และมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของบุคคลในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่มีการพัฒนา ซึ่งการติดต่อสัมพันธ์หรือการสื่อความเข้าใจต่อกันในสังคม ใช้รูปแบบการเขียนที่เรียกว่าเป็นการสื่อความเข้าใจต่อกันในระดับขั้นที่สองหรือขั้นสูงแทนการสื่อความเข้าใจกันด้วยคำพูด ซึ่งนับเป็นการสื่อความเข้าใจในระดับขั้นที่สองมากขึ้นเท่านั้น

U. B. Gbenedio (1986.pp.46 — 47) ยังได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ในการศึกษาหาความรู้พัฒนาและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่างๆ และเพื่อความบันเทิง

อานันท์ ปันยารชุน (2535. หน้า 20) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านจะทำให้ คำศัพท์ของเรากว้างขวางขึ้น สอง เราจะจำสำนวนได้และยังอ่านมาก สิ่งเหล่านี้จะซึมซาบเข้าไปในสมอง แล้วมันจะถ่ายเทออกมาเองโดยที่เราไม่รู้ตัวว่าเอามาจากไหน

จากความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวข้างต้นพอจะประมวลความสำคัญของการอ่านได้ว่า การอ่านเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน ซึ่งต้องแข่งขันดิ้นรนเพื่อการอยู่รอดและพัฒนาตนเองในการดำเนินชีวิตให้ทัดเทียมผู้อื่นในสังคม การอ่านจึงมีบทบาทในการพัฒนาตนให้เป็นผู้รอบรู้ ฉลาด เข้าใจตนเอง ผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้มากขึ้น และพร้อมจะก้าวไปให้ทันต่อความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของสังคมตามยุคสมัย

องค์ประกอบของการอ่าน

จากความหมายของการอ่านที่นักศึกษหลายท่านกล่าวไว้ข้าง จะเห็นได้ว่า การอ่านมิใช่กระบวนการที่จะเกิดขึ้นได้เพียงแต่ผู้อ่านได้สัมผัสภาษาทางตัวอักษรเท่านั้น จุดมุ่งหมายสำคัญของการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ และมีใช้เพียงเข้าใจความหมายตามตัวอักษรที่ได้อ่านเท่านั้น หากแต่ผู้อ่านจะต้องสามารถตีความสาระที่อ่านนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อด้วย ผู้อ่านจะสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ เพียงใด และประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของการอ่านหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญหลายประการ

William Scott Gray (1988. pp. 35-37) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการอ่านไว้เป็นข้อๆ ดังนี้

1. การรับรู้จักคำ (Perception of the Word Used) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกประเภท ผู้อ่านจะอ่านได้เข้าใจต่อเมื่อมีความสามารถในการอ่านตัวอักษร
2. การเข้าใจความคิดของผู้เขียน (Comprehension of the Ideas) ผู้อ่านอ่านแล้วก็ต้องสามารถรับรู้ได้ว่า ผู้เขียนต้องการสื่อความอะไรแก่ผู้อ่านหรือมีจุดประสงค์ในการเขียนอย่างไร
3. การมีปฏิกิริยาต่อความคิดของผู้เขียน (Reaction of the Ideas) เมื่ออ่านแล้วผู้อ่านต้องประเมินความคิดของตนต่อเรื่องที่อ่าน เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างไร
4. การมีทักษะในการผสมผสานความคิดเก่ากับความคิดใหม่ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน (Integration of the Ideas) เป็นการหลอมรวมความคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของตน

Rod Ellis & Brian Tomlinson (1980. pp.140—142) ให้ความเห็นว่าการที่ผู้อ่านสามารถอ่านได้ดีนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านทักษะกลไก (Mechanical Skill) คือทักษะในการใช้สายตาอ่านกวาดไปตามตัวอักษร ผู้อ่านที่มีทักษะด้านนี้ดีจะสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว
2. ด้านการเข้าใจความหมายของคำ (Understanding the Meanings of Lexical Items) ผู้อ่านที่มีทักษะด้านนี้ดีจะสามารถเข้าใจได้ทั้งความหมายโดยตรงและความหมายโดยอ้อมของคำในเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน รวมทั้งสามารถเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทได้ด้วย

3. ด้านการเข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ (Understanding Grammatical Meanings) คือ การที่ผู้อ่านสามารถใช้ตัวนะในการสร้างแนวคิด มีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคแบบต่างๆและเข้าใจถ้อยคำที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้วในเรื่องที่ได้อ่าน

4. ทักษะการใช้เหตุผล (Reasoning Skill) ผู้อ่านที่ดีจะสามารถเชื่อมหรือลำดับเรื่องราวต่างๆ ในเรื่องที่ย่านเข้าด้วยกันได้และรู้ว่าเนื้อเรื่องตอนใดสำคัญและไม่สำคัญ

5. ทักษะการเลือกสรร (Selection Skill) คือความสามารถที่ผู้อ่านแยกแยะความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญและใจความที่มาสสนับสนุนให้รู้ว่าส่วนใดคือบทนำ เนื้อเรื่อง หรือบทสรุป องค์ประกอบในการอ่านที่นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้กล่าวไว้ข้างต้นอาจสรุปได้ว่า การอ่านจะประสบผลสำเร็จและผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบด้านความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษา ได้แก่ เสียง ศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ อันจะนำผู้อ่านไปสู่ความเข้าใจในถ้อยคำ และข้อความที่มีความสามารถในการคิด พินิจพิเคราะห์ และใช้วิจยารณญาณจะสามารถแยกแยะส่วนที่สำคัญ และไม่สำคัญในบทอ่านได้ สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่างๆ และสรุปความได้ สามารถคาดคะเน หรือเดาคความได้ รวมทั้งสามารถนำประสบการณ์ความรู้เดิมของตนมาสัมพันธ์กับความรู้ใหม่ในบทอ่านได้ นอกจากนี้ ผู้อ่านที่มีวิจยารณญาณจะสามารถสร้างทัศนคติในทัศนและสภาพแวดล้อมให้เป็นเครื่องมือช่วยเสริมการอ่านของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นด้วย

2.4 กลวิธีที่ใช้ในการอ่าน

เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์ เชิงจิตวิทยา เป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิดของผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้เขียนถอดความคิดของตนออกมาในรูปแบบของภาษา และผู้อ่านถอดรหัสออกมาเป็นความคิด จึงเป็นไปได้ยากที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านของตนได้โดยไม่ได้รับการฝึกการอ่าน Donald Keefe & Valerier Mayer (1991. p.181) กล่าวไว้ว่า “ภาษาจะถูกเรียนรู้ได้โดยการใช้ภาษา คนเราจะเรียนรู้การอ่านได้ก็ต้องฝึกอ่าน จะเรียนรู้การเขียนได้ก็ต้องฝึกเขียน เป็นต้น” ในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านบทอ่านแต่ละเรื่องแตกต่างกันออกไป ผู้อ่านจะอ่านอะไรนั้น ขึ้นอยู่กับว่าอ่านเพื่ออะไร จุดมุ่งหมายในการอ่านจะเป็นตัวกำหนดการเลือกกลวิธีการอ่านให้เหมาะสมกับบทอ่านและจุดมุ่งหมายในการอ่าน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านได้สะท้อนให้เห็นว่า การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของ

นักเรียนไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ความตั้งใจนี้เพราะนักเรียนยังไม่ได้รับการฝึกการใช้กลยุทธ์ในการอ่านอย่างเพียงพอ นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอกลวิธีต่างๆ เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น

Rebecca L. Oxford (1990. pp. 58—173) ได้แนะนำกลวิธี ต่างๆ ที่ผู้อ่านควรได้รับการฝึก เพื่อปรับปรุงทักษะการอ่าน โดยแยกแยะไว้เป็นหมวดหมู่ ดังนี้

1. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีด้านความจำ กลวิธีที่ช่วยเสริมสร้างความจำในการอ่าน ได้แก่

- 1.1. การจัดหมวดหมู่คำศัพท์
- 1.2. การนำความรู้ใหม่ไปเชื่อมโยงกับความคิดรวบยอดเดิม
- 1.3. การนำคำใหม่ไปใช้ในบริบท
- 1.4. การใช้รูปภาพหรือสร้างจินตนาการ
- 1.5. การใช้แผนภาพ (Semantic Mapping)
- 1.6. การจำคำหลักหรือคำสำคัญ
- 1.7. การจำคำศัพท์ที่ออกเสียงคล้ายคลึงกันหรือคล้องจองกัน
- 1.8. การทบทวนเนื้อหาหรือบทเรียน
- 1.9. การใช้ความรู้สึกหรือท่าทางประกอบ
- 1.10. การใช้เทคนิคด้านกลไก (Mechanical Techniques)

2. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีด้านความรู้ความคิด เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน ผู้อ่านควรฝึกฝนกลวิธีต่างๆ เหล่านี้ คือ

- 2.1. การฝึกฝนโดยการอ่านซ้ำๆ
- 2.2. การจดจำและใช้รูปแบบ หรือโครงสร้างประโยคที่ตายตัว
- 2.3. การฝึกอ่านสิ่งที่พบได้ในชีวิตจริง เช่น บทความโฆษณา ฯลฯ
- 2.4. การจับใจความของเรื่องโดยการอ่านคร่าวๆ (Skimming) หรืออ่านเพื่อหาส่วนที่

สำคัญ (Scanning) ในเนื้อเรื่อง

- 2.5. การใช้แหล่งข้อมูลในการค้นหาความหมาย เช่น พจนานุกรม ฯลฯ
- 2.6. การคิดหาเหตุผลอย่างมีกฎเกณฑ์
- 2.7. การวิเคราะห์สำนวนโดยแยกแยะวิเคราะห์เป็นส่วนๆ
- 2.8. การเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเสียงศัพท์ และโครงสร้างระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาของตน

2.9. การแปล

2.10. การถ่ายโอนความรู้

2.11. การจดบันทึกย่อ

2.12. การสรุปความ

2.13. การสร้างความเด่นให้จับใจความสำคัญ เช่น การขีดเส้นใต้ การทำดอกจัน ฯลฯ

3. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีการคาดเดาข้อบกพร่องในการใช้ภาษา เมื่อพบปัญหาหรือขัดข้องทางภาษาในขณะที่อ่าน Rebecca L. Oxford แนะนำว่า ผู้อ่านควรใช้กลวิธีการคาดเดาข้อบกพร่องในการใช้ภาษา โดยใช้วิธีการเดาอย่างมีเหตุผล ซึ่งในการเดานั้นผู้อ่านต้องอาศัยตัวชี้แนะ (Clues) ที่ปรากฏในเรื่องเพื่อนำไปสู่การหาเหตุผลประกอบการเดาหรือทำนายข้อความนั้นๆ ตัวชี้แนะนั้นอาจเป็นตัวชี้แนะทางภาษาศาสตร์ เช่น รากศัพท์ หน้าที่ของคำ ฯลฯ และการชี้แนะอื่นๆ เช่น บริบท สถานการณ์ในเรื่อง เป็นต้น

กลวิธีในการอ่าน 3 ด้านใหญ่ๆ ดังกล่าวข้างต้นนั้น เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและสติปัญญาโดยตรง แต่เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อน การใช้กลวิธีในการอ่านเพียง 3 ด้านดังกล่าว จึงยังไม่เพียงพอที่จะช่วยให้ทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพ และสำเร็จโดยสมบูรณ์ได้ Rebecca L. Oxford ยังได้เสนอว่า นอกจากกลวิธี 3 ด้านใหญ่ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว กลวิธีที่สำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ยังมีกลวิธีอีก 3 ด้านนี้ นั่นคือ กลวิธีควบคุมและตรวจสอบตนเอง กลวิธีด้านจิตพิสัย และกลวิธีด้านสังคม จะช่วยส่งเสริมและเกื้อหนุนให้การพัฒนาทักษะต่างๆ ทางภาษาของผู้เรียนประสบความสำเร็จได้โดยสมบูรณ์ โดยกลวิธีควบคุมและตรวจสอบตนเอง นั้นเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมและตรวจสอบความรู้ ความคิดของตน ใช้เพื่อวางแผนและจัดการกับกระบวนการเรียนรู้ของตนในขณะที่กลวิธีด้านจิตพิสัยนั้นจะเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจทัศนคติ และการจัดการกับสภาพอารมณ์ของผู้เรียนในขณะที่เรียน ส่วนกลวิธีด้านสังคมจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างราบรื่นในขณะที่เรียน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่าน Rebecca L. Oxford ได้นำเสนอกลวิธีทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

1. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีควบคุมและตรวจสอบตนเอง ผู้อ่านจะสามารถพัฒนาทักษะการอ่านของตนได้ โดยใช้กลวิธีควบคุมและตรวจสอบตนเอง ดังต่อไปนี้

1.1. ตั้งความสนใจของตนไว้ที่เนื้อเรื่องที่อ่าน

1.2. นึกถึงความรู้เดิมของตน แล้วนำมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่

1.3. พยายามหาวิธีการอ่านที่เหมาะสมกับตน

1.4. จัดสภาวะแวดล้อมให้เอื้อต่อการอ่าน ได้แก่ บรรยากาศ อุณหภูมิ และแสงสว่าง

- 1.5. กำหนดเป้าหมายในการอ่าน
- 1.6. วางแผนการอ่านที่เหมาะสม
- 1.7. ควบคุมและตรวจสอบตนเอง โดยค้นหาข้อผิดพลาดและหาแนวทางแก้ไข
- 1.8. ประเมินความก้าวหน้าในการอ่านของตนเอง

2. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีทางด้านจิตพิสัย ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จจะเป็นผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์ และมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน มีนิสัยรักการอ่าน ซึ่งเราสามารถส่งเสริมการอ่านด้วยปัจจัยด้านจิตพิสัย ดังนี้

- 2.1. ลดความตื่นตัว เช่น อ่านหนังสือบันเทิงหายใจลึกๆ ฟังเพลงเบาๆ ในขณะที่อ่าน
- 2.2. ส่งเสริมให้กำลังใจตนเอง
- 2.3. สนใจและตรวจสอบอารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติของตนเอง

3. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีด้านสังคม การเรียนรู้ภาษาจะต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นๆ กลวิธีด้านสังคมจะช่วยให้ผู้อ่านเพิ่มความสามารถในการพัฒนาความเข้าใจความคิดและความรู้สึกของผู้อื่นได้ กลวิธีเหล่านี้ได้แก่

- 3.1. การถาม ได้แก่ การถามเพื่อขอคำอธิบาย หรือขอคำยืนยัน
- 3.2. การอ่านร่วมกับผู้อื่น การอ่านเป็นคู่ หรืออ่านเป็นกลุ่มจะช่วยเพิ่มทักษะทางการอ่านและการคิด อีกทั้งช่วยลดบรรยากาศของการแข่งขัน
- 3.3. การพัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรมของผู้อื่น
- 3.4. การคำนึงถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น

Mark E. Gabehart (1991.p.4) ได้เสนอแนวคิดว่าการที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องใช้กลวิธีต่างๆ ดังนี้

1. มีความตระหนักในกระบวนการคิดของตน เช่น ผู้อ่านตระหนักว่าตนเองไม่เข้าใจในการอ่าน จึงต้องหาสาเหตุ และหาแนวทางแก้ไขในจุดที่เป็นสาเหตุของความไม่เข้าใจนั้น ความตระหนักนี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถควบคุมกระบวนการคิดของตนได้
2. ตรวจสอบความเข้าใจในขณะที่อ่าน อันได้แก่ การตั้งจุดประสงค์ในการอ่านเพื่อจะได้มีแนวทางในการอ่าน ตั้งคำถามกับตัวเองในขณะที่อ่าน การปรับให้ข้อความง่ายขึ้น การเขียนสรุป เขียนแผนภูมิหรือแผนภาพประกอบการอ่าน การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่าน การหาใจความสำคัญ และการทำนายเนื้อเรื่องที่อ่าน เป็นต้น
3. การหากลวิธีมาแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดความไม่เข้าใจในการอ่าน อาทิเช่น การย้อนกลับ

มาอ่านเนื้อหาอื่นๆ ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง การอ่านต่อไปเพื่อหาคำอธิบายการตั้งคำถามกับตัวเอง การเปรียบเทียบความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

กลวิธีต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอไว้นั้นต่างก็เป็นแนวทางที่จะช่วยและปรับปรุงทักษะการอ่านของผู้อ่านให้มีประสิทธิภาพโดยมุ่งให้ผู้อ่านรู้จักคิดพัฒนา รู้จักการเรียนรู้ด้วยวิธีการของตนเอง และสามารถจัดระบบและควบคุมกระบวนการอ่านของตนเองให้ดีขึ้นนั่นเอง

ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเป็นกระบวนการทางด้านรับสาร ซึ่งไม่ใช่เพียงจากอ่านออกเสียงได้หรือการเข้าใจความหมายของคำทุกคำ แต่เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านมองและตีความเพื่อให้เข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการอ่าน คือ ความเข้าใจในการอ่านมีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ ไว้ดังนี้

Richard C. Anderson(1985. pp. 372-375) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นกระบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ กล่าวคือ ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาหลายระดับพร้อมกัน ตั้งแต่ระดับตัวอักษรหรือระดับคำ (Morphology) ไปจนถึงระดับโครงสร้าง (Syntactic) และระดับความหมาย (Semantic) นอกจากนั้นยังเป็นกระบวนการที่ช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน นั่นก็คือผู้อ่านที่อ่านคล่องแคล่วแล้วจะสามารถทำนายเรื่องและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้ด้วย

Michael Swan(1990. p. 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นการที่ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะรับข้อมูลจากบทอ่านมากที่สุดและเกิดความเข้าใจผิดพลาดน้อยที่สุด

สมุทฺร เชนเชาวนิช(2542. หน้า 1) ได้กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า การอ่านคือการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนเป็นผู้ส่งสาร ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบโต้และอาจตอบโต้กับผู้อื่นด้วย

จากความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การได้ข้อมูลที่ต้องการจากงานเขียน และความเข้าใจในงานเขียน ซึ่งเกิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของ

ผู้อ่าน ข้อมูลบทอ่าน และปริบทการอ่านโดยผู้อ่านต้องใช้ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ตั้งแต่ระดับคำ โครงสร้าง และระดับความหมาย รวมทั้งคำที่เน้นที่อยู่ในปริบทที่อ่านมาใช้ในการสร้างความหมายและทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

ความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีความจำเป็นสำหรับคนในยุคข้อมูลข่าวสารในการแสวงหาความรู้โดยไม่มีที่สิ้นสุด นักวิชาการได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

Patricia L. Carrell (1988. p. 1) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการอ่านในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า การอ่านมีความสำคัญในการเรียนภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนระดับสูง ผู้เรียนจะต้องอ่านหนังสือประกอบการเรียน แบบเรียน และเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นการอ่านจึงนับว่ามีความสำคัญมาก

Christine Nuttall (1996. p. 3) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาต่างประเทศว่า หากข้อดีของการรู้ภาษาต่างประเทศคือ การได้งานที่ดี ความสามารถในการเข้าถึงวรรณคดี หรือข้อดีอื่นใด การอ่านก็เป็นส่วนที่จำเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเหล่านั้น

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญที่สุดต่อการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ มีส่วนช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต เพิ่มพูนประสบการณ์และให้ความบันเทิง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอ่านภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง เนื่องจากการอ่านภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญต่อการศึกษา การอ่านตำราที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นเป็นสิ่งที่ไม่หลีกเลี่ยงไม่ได้

องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจพบว่า นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้แตกต่างกัน ซึ่งสามารถแบ่งเป็น

2 กลุ่ม คือ กลุ่มหนึ่งกล่าวถึงตัวผู้อ่านและสิ่งแวดล้อมภายนอก อีกกลุ่มหนึ่งกล่าวถึงเฉพาะที่เกี่ยวกับตัวผู้อ่าน ดังนี้

องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้อ่านและสิ่งแวดล้อมภายนอก

Wilma H. Miller(1990.p.2) ได้สรุปองค์ประกอบที่เกี่ยวกับข้องกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 2 ด้านคือ

1. ด้านตัวผู้อ่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
 - 1.1 ความรู้เดิมของผู้อ่าน
 - 1.1 ความสนใจในการอ่าน
 - 1.2 จุดประสงค์ในการอ่าน
 - 1.3 ความสามารถในการอ่าน
2. ด้านสิ่งที่อ่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
 - 2.1 ความยากของคำที่ใช้
 - 2.2 ลำดับหรือประโยคที่ใช้
 - 2.3 ความยาวของบทอ่าน
 - 2.4 รูปแบบของบทอ่าน

องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผู้อ่าน

Lyle F. Bachman and others(1995. pp. 89-93) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวกับผู้อ่านในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าจำแนกได้ดังนี้

1. สติปัญญา (Intelligence) ความหลากหลายในความสามารถของนักเรียนที่เรียนรู้จากบทอ่านสามารถบ่งชี้ได้จากแบบสอบถามมาตรฐาน ดังจะเห็นได้ว่านักเรียนในแต่ละระดับจะมีประสิทธิภาพการอ่านต่างกัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีอายุสมองแตกต่างกันจะสามารถเข้าใจบทอ่านได้ต่างกัน

2. คำศัพท์(Vocabulary) คำศัพท์จะแสดงถึงความหมายที่แต่ละคนเก็บไว้ในสมอง ความสามารถทางคำศัพท์เป็นดัชนีชี้ให้เห็นความสามารถที่จะเข้าใจบทอ่านได้และคำศัพท์เป็นตัวแสดงโครงสร้างความรู้ที่แต่ละคนใช้ในการตอบสนองบทอ่าน

3. ความสามารถด้านหน่วยคำ (Morphemic Ability) ถ้าแต่ละคนไม่รู้ความหมายคำศัพท์อาจใช้ความสามารถในการวิเคราะห์รากคำ (Roots) และวิภัติปัจจัย (Affixes)

4. ความจำคำศัพท์ (Word Recognition) ถือเป็นหลักของการเริ่มต้นอ่านซึ่งมีแนวโน้มว่าแต่ละคนจะพัฒนาความสามารถในการจำคำศัพท์ไปตามระดับชั้น เช่น ผู้ที่เรียนในชั้นสูงกว่าจะมีจำนวนคำศัพท์ที่จำได้มากกว่า

5. ทศนคติต่อการอ่านและการเรียนรู้จากบทอ่าน (Attitudes Toward Reading and Learning from Text) ทศนคติมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการอ่าน ปรัชญาที่จะรู้และเข้าใจของผู้อ่านเองและเป็นตัวพยากรณ์ความสามารถในการอ่าน

6. ความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน (Individual Differences in Reading Achievement) มีผลอย่างมากโดยเฉพาะในระดับเริ่มเรียนการอ่านนักเรียนที่เรียนรู้ในการอ่านจากสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการอ่านจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าคนอื่น

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งได้เป็น 2 ด้านใหญ่ ๆ คือ องค์ประกอบภายในตัวผู้อ่านซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความรู้ภาษาศาสตร์ สติปัญญา ความรู้เดิม รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการอ่าน และองค์ประกอบภายนอกตัวผู้อ่านซึ่งเกี่ยวข้องกับลักษณะของบทอ่าน และสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้อ่าน

ระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

นักการศึกษาได้จัดระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ ดังนี้

Harold L. Herber and Joan Nelson Herber (1993, pp. 213-216) แบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การอ่านในบรรทัด (Reading on the Lines) มีจุดมุ่งหมายเพื่อระบุข้อมูลที่ผู้เขียนนำเสนอจากบทอ่าน เพราะบทอ่านนั้นมีข้อมูลเฉพาะอยู่

2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretive Comprehension) หมายถึง การอ่านระหว่างบรรทัด (Reading Between Lines) จุดมุ่งหมายของความเข้าใจระดับตีความนี้ เพื่อลงความเห็นอย่างมีเหตุผลจากข้อมูลที่นำเสนอในบทอ่าน ในระดับตัวอักษร ผู้อ่านจะพยายามหาสิ่งที่คิดว่าผู้เขียนกล่าว แต่ในระดับตีความผู้อ่านต้องพยายามหาความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนกล่าว ในระดับตามตัวอักษรผู้อ่านระบุข้อมูลที่ผู้เขียนนำเสนอ ในระดับตีความผู้อ่านต้องสร้างความคิดโดยรวมตามสิ่งที่ผู้เขียนระบุโดยนัย

3. ความเข้าใจระดับประยุกต์ (Applied Comprehension) หมายถึง การอ่าน

ระดับนอกเหนือบรรทัด (Reading Beyond the Lines) จุดมุ่งหมายของความเข้าใจระดับนี้เพื่อเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เข้ากับใจความที่ได้จากบทอ่าน ในระดับตัวอักษร ผู้อ่านระบุข้อมูลที่ผู้เขียนนำเสนอ ในระดับตีความผู้อ่านหาแนวคิดจากสิ่งที่ผู้เขียนระบุโดยรวม ส่วนในระดับประยุกต์ผู้อ่านหาข้อสรุปออกมาจากการเชื่อมโยงระหว่างแนวคิดของตนกับของผู้เขียน

Mark W. Conley (1995, pp. 178-179) มีความคิดเห็นสอดคล้องกับ Harold L. Herber and Joan Nelson Herber ได้แบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับตัวอักษร (Literal Level) คือ ความเข้าใจข้อมูลที่ระบุชัดเจนอยู่ในบทอ่าน
2. ระดับตีความ (Interpretive Level) คือ ความเข้าใจข้อมูลที่แสดงโดยนัยในบทอ่าน
3. ระดับประยุกต์ (Applied Level) คือ การเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้จากบทอ่านกับความรู้จากวิชาต่าง ๆ และหรือความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโลก

Christine Nuttiall (1996, pp. 188-189) ได้แบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ 5 ระดับ ได้แก่

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal comprehension) คือ ความเข้าใจในสิ่งที่ระบุชัดเจนในบทเรียน
2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretation) คือ ความเข้าใจในการตีความข้อเท็จจริงหรือการพยายามให้ได้ข้อเท็จจริงจากบทอ่านด้วยวิธีการต่าง ๆ
3. ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inference) คือ ความเข้าใจในสิ่งที่ระบุโดยนัย ไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง
4. ความเข้าใจระดับประเมินค่า (Evaluation) คือ การตัดสินบทอ่าน ว่าผู้เขียนพยายามจะสื่อสารอะไร และทำได้เพียงใด
5. ความเข้าใจระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Personal Response) คือ การที่ผู้อ่านตอบสนองบทอ่านโดยตรง โดยมีได้คำนึงถึงอิทธิพลของผู้เขียน แต่การตอบสนองนั้นจะต้องสอดคล้องกับสิ่งที่ปรากฏชัดในบทอ่าน กล่าวคือ มิได้ตอบสนองแต่ในฐานะผู้อ่าน แต่เป็นการรวมเอาความรู้สึกของผู้เขียนเข้ามาด้วย ดังนั้น อย่างน้อยที่สุดการตอบสนองก็มาจากความเข้าใจจากบทอ่าน และทัศนคติของผู้อ่านที่สามารถอธิบายได้ว่าผู้อ่านรู้สึกอย่างไร

จากการแบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยนักการศึกษาต่าง ๆ อาจสรุปได้ว่า ระดับของการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยส่วนใหญ่ แบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ ความ

เข้าใจระดับตัวอักษรหรือตามข้อเท็จจริง ความเข้าใจระดับตีความหรืออ้างอิงความ และความเข้าใจระดับวิเคราะห์ ประเมินผล ประยุกต์ หรือการนำไปใช้

การประเมินความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีผู้ให้ข้อเสนอแนะไว้ ดังนี้
 อัจฉรา วงศ์โสธร (2538.หน้า154-155) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านว่า
 พิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และ
 เกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถรวม ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ได้แก่

1.1 ความรู้ในด้านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และ
 สำนวนต่าง ๆ

1.2 ความรู้ในด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้าน
 ไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้
 คำสันธาน คำบุพบท การกำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ หรือขออนุญาต
 เป็นต้น

2. ความสามารถทางการอ่านเป็นเกณฑ์แบบรวม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเรียงเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจบทอ่าน และสามารถตอบคำถามโดยเรียงเรียงถ้อยคำใหม่ให้ได้ใจความเดิมหรือสามารถ
 ตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความได้ โดยใช้ความรู้ในด้านคำศัพท์ และ
 ความรู้ในด้านไวยากรณ์

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง ความสามารถในการ
 การโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องเข้ากับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือ
 เป็นรายละเอียดที่ให้ข้อมูลขัดแย้งกัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่าง ๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการ
 ระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่อง และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและ
 สุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจ วิเคราะห์ประเมิน
 และสรุปบทอ่านได้ว่า เป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาภาษาแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ

เข้าใจเจตนา ทศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ วิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุผลที่เกิดขึ้นได้ ตลอดจน สามารถประเมินบทอ่านได้ว่ามีความชัดเจน เข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม และใช้ภาษาได้กระชับหรือไม่

ในการประเมินความสามารถในการอ่านนั้น สามารถใช้เกณฑ์ความสามารถแบบแยกย่อยหรือแบบรวมก็ได้ หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์รวมกันโดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าเกณฑ์แบบย่อย

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ เป็นการแนะนำการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการวัดทักษะย่อยของความสามารถในการอ่าน ยังมีการประเมินความสามารถในการอ่านอีกแบบหนึ่ง ซึ่งแนะนำให้ใช้ข้อคำถามเพื่อวัดระดับความสามารถในการอ่านอย่างชัดเจน ดังได้มีนักการศึกษาได้จัดแบ่งข้อคำถามไว้ ดังนี้

Christine Nuttiall (1996.pp.187-189) ได้แบ่งข้อคำถามในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับตัวอักษร (Questions of Literal Comprehension) คือ คำถามที่มีคำตอบระบุชัดเจนในบทอ่าน
2. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับตีความ (Questions Involving Reorganization or Reinterpretation) คือ คำถามที่ต้องการให้นักเรียนตีความข้อมูลในบทอ่านอีกครั้ง คำตอบที่ได้สำหรับคำถามประเภทนี้จะได้จากส่วนต่าง ๆ ของบทอ่านรวมกัน ทำให้นักเรียนต้องพิจารณาบทอ่านทั้งหมด ไม่ใช่เพียงการหาคำตอบจากประโยคใดประโยคหนึ่ง
3. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับอ้างอิง (Questions of Inference) คือ คำถามที่คำตอบไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง นักเรียนต้องรวบรวมข้อมูลที่กระจัดกระจายภายในบทอ่านเพื่อเป็นคำตอบ และต้องเข้าใจบทอ่านมากพอที่จะตอบคำถามได้ คำถามประเภทนี้คล้ายกับคำถามประเภทที่สอง แต่มีความซับซ้อนมากกว่า โดยมุ่งวัดการคิดมากกว่าความสามารถทางภาษา
4. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับประเมินค่า (Questions of Evaluation) คือ เป็นคำถามที่ให้นักเรียนตัดสินบทอ่าน ว่าผู้เขียนพยายามจะสื่อสารอะไร และทำได้เพียงใด
5. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Questions of Personal Response) คือ เป็นคำถามที่ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกต่อสิ่งที่ได้อ่าน ไม่ใช่ต่อผู้เขียน ดังคำถามประเภทที่ 4 เช่น ผู้อ่านคล้อยตามสิ่งที่อ่าน หรือไม่สนใจ หรือไม่พร้อมที่จะปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอ การที่จะตอบคำถามประเภทนี้ จะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านเป็นอย่างดีและต้องสามารถอธิบายได้ว่าทำไมจึงรู้สึกดังที่ได้ตอบไปที่ผู้อ่านตอบสนองบทอ่าน

Anthony V. Manzo, Ula C. Manzo, และ Thomas H. Estes (2001.p.245) ได้นำเสนอ เครื่องมือที่ช่วยในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่เรียกว่า ITI (An Informal Textbook Inventory) ซึ่งได้แบ่งข้อคำถามเพื่อวัดระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ ดังนี้

1. ข้อคำถามวัดความเข้าใจระดับพื้นฐาน (Basic Comprehension) เป็นข้อคำถามซึ่งถามเกี่ยวกับความเข้าใจแนวคิดหลัก รายละเอียดสนับสนุน คำศัพท์ในบริบท และความเข้าใจเกี่ยวกับกราฟ ตาราง หรือรูปภาพที่ใช้ในบทอ่าน

2. ข้อคำถามวัดความเข้าใจระดับประยุกต์ (Applied Comprehension) เป็นข้อคำถามที่ให้ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่อ่าน และประเมินหรือตัดสินสิ่งที่อ่านโดยใช้ประสบการณ์ ค่านิยม และความรู้ที่นักเรียนมีอยู่

สรุปได้ว่า ในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ สามารถทำได้โดยการ ประเมินทักษะย่อย และการใช้ข้อคำถามเพื่อประเมินระดับความสามารถในการอ่าน

นอกจากนี้ รูปแบบของแบบทดสอบก็มีความสำคัญต่อการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ นักวิชาการได้กล่าวถึงรูปแบบของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ ดังนี้

Cyril J.Weir(1990.pp.43-50) ได้เสนอชนิดของแบบสอบที่ใช้ในการประเมินความเข้าใจในการอ่าน 7 แบบ ดังต่อไปนี้

1. แบบสอบที่เป็นคำถามแบบหลายตัวเลือก (Multiple-choice Questions) มีลักษณะเป็นแบบสอบที่ให้ผู้เข้ารับการทดสอบได้เลือกคำตอบจากชุดคำตอบที่กำหนดให้ ซึ่งมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว กระบวนการให้คะแนนนั้นมีความเป็นปรนัย เพราะผู้ตรวจไม่ต้องใช้การตัดสินใจในการให้คะแนนคำตอบของผู้สอบ มีการทำข้อตกลงเกี่ยวกับคำตอบที่ถูกต้องในทุกข้อคำถามไว้แล้ว บางทีการสร้างแบบสอบก็อาจมีลักษณะเป็นอัตนัย ซึ่งผู้สร้างแบบสอบต้องตัดสินใจว่าข้อใดควรเป็นคำตอบที่ถูกต้อง แบบสอบแบบหลายตัวเลือกเป็นแบบสอบที่มีความเที่ยง (Reliability) ในการให้คะแนน คะแนนของผู้สอบด้วยแบบสอบชนิดนี้จะต่างกับคะแนนที่ได้จากแบบสอบอัตนัยเนื่องจากไม่ได้มาจากผลของตัดสินใจของบุคคล หรือเกิดความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้ตรวจ การให้คะแนนจึงมีความเที่ยง ตรวจได้ง่าย รวดเร็ว และประหยัดค่าใช้จ่ายในการตรวจกว่าแบบสอบชนิดอื่น อย่างไรก็ตามแบบสอบชนิดนี้ก็ยังมีข้อจำกัดคือ หากผู้สอบเลือกตัวเลือกที่ผิด เนื่องจากความผิดพลาดจากตัวคำถาม กระดาษคำตอบที่ผู้สอบใช้ตอบก็ไม้อาจแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงนี้ นอกจากนี้ เรายังไม่รู้ว่าความผิดพลาดของผู้สอบเกิดจากความไม่

เข้าใจบทอ่านหรือไม่เข้าใจคำถาม ผู้สอบอาจได้คำตอบที่ถูกต้องโดยการขจัดตัวเลือกที่ผิดออกหรืออาจมีการใช้ทักษะต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

2. แบบสอบที่เป็นคำถามแบบคำตอบสั้น (Short Answer Questions) เป็นแบบสอบที่ต้องการให้ผู้สอบเขียนคำตอบเฉพาะในช่องว่างที่จัดไว้ในคำถามนั้น ๆ เทคนิคนี้มีประโยชน์อย่างมากสำหรับการทดสอบทั้งความเข้าใจในการอ่านและการฟัง คำถามแบบตอบสั้นไม่มีการกำหนดคำตอบให้ผู้สอบเหมือนในแบบสอบเลือกตอบ ดังนั้นหากผู้สอบสามารถเขียนคำตอบที่ถูกต้อง ก็หมายความว่าไม่ได้เกิดจากเหตุผลอื่นนอกจากความเข้าใจที่มีต่อบทอ่าน แต่อาจเป็นไปได้ที่คำตอบย่อมมีความหลากหลาย ซึ่งอาจทำให้ขาดความเที่ยงของผู้ตรวจ อย่างไรก็ตามการประมาณการอย่างระมัดระวังและมาตรฐานของผู้ตรวจอาจช่วยลดปัญหานี้ได้

3. แบบสอบโคลซ (Cloze) ในกระบวนการสร้างข้อสอบแบบโคลซ คำต่าง ๆ ในบทอ่านจะถูกลบออกหลังจากประโยคเริ่มต้นไม่กี่ประโยค อัตราการลบคำนั้นเป็นการลบอย่างเป็นกลไก มักจะใช้ระหว่างทุกๆ คำที่ 5 ถึง 11 ผู้สอบจำเป็นต้องเติมแต่ละช่องว่างด้วยคำที่คิดว่าเป็นคำที่ถูกลบไป แบบสอบโคลซสร้างง่ายและให้คะแนนง่ายถ้าใช้กระบวนการให้คะแนนคำที่เติมโดยเฉพาะ เหมาะที่จะทดสอบโครงสร้าง (Syntax) และคำศัพท์ (Lexis) ในระดับประโยคมากกว่าการทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจในระดับการแสดงความคิดเห็น

4. แบบสอบแบบเติมช่องว่างที่ลบออกอย่างเลือกสรร (Selective Deletion Gap Filling) เป็นแบบสอบที่มีการลบคำจากบทอ่านโดยอาศัยเหตุผล การเลือกสิ่งที่จะลบออกโดยยึดหลักความรู้ทางภาษา ความยากง่ายของบทอ่าน และการปฏิบัติการทางภาษากับบทอ่านที่เฉพาะจึงเป็นการสะดวกที่จะสามารถระบุได้ว่ามุ่งที่จะวัดอะไร เทคนิคนี้เน้นที่การเติมคำในช่องว่างที่เลือกลบคำ ซึ่งต่างจากวิธีการแบบโคลซ อย่างไรก็ตามแบบสอบชนิดนี้มีความจำกัดในการให้การตอบสนอง เพราะเป็นเพียงการให้เติมคำเดียว ๆ ในช่องว่าง ซึ่งเป็นเพียงการทดสอบทางประโยคที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่าน หากต้องการวัดทักษะการอ่านในระดับสูงขึ้นไป ไม่ควรใช้แบบสอบชนิดนี้เพียงอย่างเดียว ควรนำแบบสอบชนิดนี้ไปใช้ร่วมกับแบบสอบชนิดอื่น

5. แบบสอบซี (C-Tests) เป็นการพัฒนาจากแบบสอบโคลซ และแบบสอบเติมคำในช่องว่างที่เลือกลบคำ โดยมีการลบคำทุกๆ 2 คำในบทอ่าน และเพื่อแก้ปัญหาความหลากหลายของคำที่จะเติมจึงมีการลบตัวอักษรของคำออก ผู้สอบต้องเติมคำลงในกระดาษข้อสอบ แบบสอบซีมีความเป็นปรนัยในการให้คะแนน ประหยัด แลผลที่ได้มีความเที่ยงและมีความตรงภายนอกและภายใน

6. แบบสอบให้ตัดคำออกแบบโคลซ (Cloze Elide) เป็นเทคนิคที่มีการแทรกคำที่ไม่ถูกต้องหรือเกี่ยวข้องเข้ามาในอนุเจท ผู้สอบต้องพิจารณาว่าตรงไหนที่ถูกแทรกเข้ามาและตัดคำนั้นออก

7. แบบสอบถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer) ในการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน มักพบปัญหาของการวัดว่ามีความไม่ชัดเจนเนื่องจากให้เขียนแสดงคำตอบ มีความไม่ชัดเจนในการให้คะแนน จึงมีการพิจารณาลักษณะของการถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาเป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น การทำแผนผัง การเติมแผนภูมิ หรือการให้หมายเลขตามลำดับเหตุการณ์ เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลเหมาะสมอย่างยิ่งกับการทดสอบความเข้าใจในกระบวนการจัดประเภทหรือการบรรยายลำดับ แต่ต้องระมัดระวังว่าการให้ถ่ายโอนเป็นสัญลักษณ์นั้นไม่ซับซ้อนจนเกินไป ซึ่งบางครั้งผู้สอบอาจเข้าใจบทอ่านแต่ไม่สามารถถ่ายโอนออกมาได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า วิธีการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ 2 วิธี คือ การประเมินทักษะย่อย และการใช้ข้อคำถามเพื่อประเมินระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ นอกจากนี้นักการศึกษาหลายท่านยังให้ความสำคัญกับรูปแบบของแบบสอบที่ใช้ในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยแบ่งรูปแบบของแบบสอบเป็น 2 รูปแบบใหญ่ ๆ เช่นกัน คือ การทดสอบด้วยแบบสอบปรนัยซึ่งประกอบด้วยแบบสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ และแบบสอบเติมคำและแบบสอบอัตนัย คือการให้เขียนคำตอบอย่างสั้นหรือยาว

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการเรียน

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2535) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาและเปรียบเทียบประสิทธิผลของรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้ Metacognition ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแบบโดยตรงกับแบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน วิธีการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรก เป็นการพัฒนารูปแบบการฝึกและเอกสารประกอบการฝึกทั้ง 2 รูปแบบ ขั้นตอนที่สอง เป็นการเปรียบเทียบประสิทธิผลของรูปแบบทั้งสอง ผลการวิจัยได้รูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้ Metacognition ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบโดยตรง และรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้การเรียนรู้ Metacognition ในการ

อ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจแบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน โดยทั้ง 2 รูปแบบ ต่างก็มุ่งฝึก
 ยุทธศาสตร์การเรียนรู้ Metacognition ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่สำคัญ 3
 ยุทธศาสตร์ คือ การวางแผนการอ่าน การควบคุมและตรวจสอบการอ่านและการประเมินผลการ
 อ่าน การเปรียบเทียบประสิทธิผลของรูปแบบทั้งสองดำเนินการโดยนำรูปแบบทั้งสองไปฝึกจริงกับ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่หนึ่งประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 42 คน
 และกลุ่มที่สอง จำนวน 40 คน นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความตระหนักรู้ในยุทธศาสตร์การเรียนรู้
 Metacognition ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนการฝึกเท่ากัน และมีความเข้าใจใน
 การอ่านภาษาอังกฤษก่อนการฝึกไม่แตกต่างกัน ฝึกนักเรียนกลุ่มที่หนึ่งด้วยรูปแบบการฝึก
 ยุทธศาสตร์การเรียนรู้ Metacognition ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบโดยตรง ส่วน
 กลุ่มที่สองฝึกด้วยรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้ Metacognition ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ
 ความเข้าใจแบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน ผลการฝึกพบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ย
 ด้านความตระหนักรู้ในยุทธศาสตร์การเรียนรู้ Metacognition ในการอ่านและด้านความเข้าใจในการ
 อ่านภาษาอังกฤษหลังการฝึกสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดทั้ง 3 เกณฑ์ คือ 1) มีคะแนนเฉลี่ยทั้งสอง
 ด้านหลังการฝึกเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างน้อยร้อยละ 15 ของคะแนนเต็ม 2) มีคะแนนเฉลี่ย
 ทั้งสองด้านหลังการฝึกอย่างน้อยร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม และ 3) มีคะแนนเฉลี่ยทั้งสองด้านหลัง
 การฝึกเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยด้านความ
 ตระหนักรู้ในกลวิธีการเรียนรู้ Metacognition ในการอ่านหลังการฝึกไม่แตกต่างกัน ขณะที่คะแนน
 เฉลี่ยด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการฝึกของทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่า คะแนนของประชากรที่ฝึกด้วยรูปแบบการฝึกกลวิธีการ
 เรียนรู้ Metacognition ในการอ่านแบบโดยตรงสูงกว่าคะแนนของประชากรที่ฝึกด้วยรูปแบบการ
 ฝึกกลวิธีการเรียนรู้ Metacognition ในการอ่านแบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน

อาวูธ วาจาสต์ย (2533.หน้า ก-ข.) ได้ทำการศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต
 ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของ
 นิสิต และเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปาน
 กลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชา Foundation English I จำนวน 710 คน โดยแบ่งนิสิตออกเป็นกลุ่มเก่ง
 มาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียน
 ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่นิสิตนำมาปฏิบัติ
 มากที่สุด คือ กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ กลวิธีการเรียนที่นิสิตนำมาปฏิบัติปานกลาง

คือ กลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยตรง กลวิธีการฝึกฝนภาษา กลวิธีการหาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง กลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู และกลวิธีการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น ส่วนกลวิธีการพยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น นิยตนำมาปฏิบัติบ่อย และเมื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตระหว่างกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน พบว่า กลุ่มเก่งมากและกลุ่มเก่งใช้กลวิธีการหาวิธีเรียนเป็นของตนเอง กลวิธีการพยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น และกลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มเก่งมากกับกลุ่มอ่อนใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยตรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มเก่งกับกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการและกลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการใช้กับวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จดจำได้ดียิ่งขึ้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัญชลี ประวิตรานุรักษ์ (2537. หน้า 137-139.) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 547 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา ของ Robert L. Politzer และ Mary Mcgrothy และแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษาในระดับปานกลาง และมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ และกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษา

Jong — Dae Kim (1990. pp. 266—A) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาวิทยาลัยที่เรียนในระดับต้นกับที่เรียนในระดับสูง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับต้น 53 คน และเป็นนักศึกษาระดับสูง 127 คน รวมทั้งสิ้น

180 คน โดยนักศึกษาต้องตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการเรียนตามการรับรู้ของตน ซึ่งมีทั้งหมด 18 หัวข้อ ผลการวิจัยพบว่า 1. นักศึกษาระดับต้นกับนักศึกษาระดับสูงใช้กลวิธีในการเรียนต่างกัน 2. นักศึกษาระดับต้นใช้ กลวิธี Metacognitive Strategy ในด้านการประเมินตนเองมากกว่านักศึกษาระดับสูง 3. นักศึกษาระดับต้นใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive Strategy) บ่อยกว่านักศึกษาระดับสูง 4. กลวิธีด้านจิตพิสัยและด้านสังคม นักศึกษาระดับสูงใช้การถามคำถามในห้องเรียนมากกว่านักศึกษาระดับต้น แต่นักศึกษาระดับต้นใช้กลวิธีในการเรียนเป็นกลุ่มมากกว่านักศึกษาระดับสูง 5. ตัวแปรที่เกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ เพศ อายุ เชื้อชาติ ภาษาแม่ และจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว มีผลต่อการใช้กลวิธีในการเรียนถึง 12 หัวข้อ ใน 18 หัวข้อ นอกจากนี้ยังพบว่า ภาษาแม่เป็นตัวทำนายที่มีค่านัยสำคัญมากที่สุดต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเลือกเรียนภาษา

Victoria Jane Phillips (1992. pp. 90—A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาชาวเอเชีย” โดยใช้แบบสำรวจกลวิธีในการเรียนภาษา Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version 7.0 (ESL/EFL) ของ Rebecca L. Oxford และแบบสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (TOEFL) ในการวิจัยครั้งนี้แยกสำรวจตามปัจจัยต่าง ๆ เช่น เพศ วิชาเอก และเชื้อชาติ ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้และความถี่ในการใช้กลวิธีในการเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีในการเรียนทุกประเภท โดยเฉพาะกลวิธีควบคุมและตรวจสอบการเรียน (Metacognitive) และกลวิธีด้านสังคม (Social Strategy) นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนความสามารถภาษาอังกฤษปานกลางมีการใช้กลวิธีในการเรียนมากกว่ากลุ่มที่มีคะแนนสูงและกลุ่มที่มีคะแนนต่ำ เชื้อชาติ และวิชาเอกเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้กลวิธีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่เพศเป็นปัจจัยที่ไม่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้กลวิธีของนักศึกษา

Premvadee Yampeka Mullins (1992. pp.182 — A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยในวิชาภาษาอังกฤษ คะแนนสอบเพื่อจัดอันดับ (Placement test) และคะแนนเฉลี่ยของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยผู้วิจัยใช้แบบสำรวจกลวิธีในการเรียน Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version 7.0 (ESL/EFL) ของ Rebecca L. Oxford และการสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมจากแบบสำรวจกลวิธีในการเรียนกับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยในวิชาภาษาอังกฤษ คะแนนสอบเพื่อจัดอันดับ และคะแนนเฉลี่ย แต่พบความสัมพันธ์ในทางลบระหว่างคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยในวิชา

ภาษาอังกฤษกับกลวิธีด้านจิตพิสัย ($r = -.323, p = .005$) มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างคะแนนสอบเพื่อจัดอันดับกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ($r = .383, p = .001$) และยังพบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างคะแนนเฉลี่ยกับกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ($r = .315, p = .006$) นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยไปเมืองนอกมาแล้วกับผู้ที่ยังไม่เคยไปใช้กลวิธีในการเรียนภาษาไม่แตกต่างกัน

Nae — Dong Yang (1993. pp. 2722 — A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษากับการใช้กลวิธีในการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยในไต้หวัน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 505 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม Beliefs About Language Learning Inventory ของ Horwitz (1987) แบบสำรวจ Strategy Inventory for Language Learning ของ Rebecca Oxford (1989) และแบบสอบถาม individual Background Questionnaire ซึ่งแปลเป็นภาษาจีนและผู้วิจัยให้นักศึกษาทำในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนมากมีทัศนคติในทางบวก และใช้กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาบ่อยที่สุด ใช้กลวิธีด้านความจำและด้านความรู้ความคิมน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงใช้กลวิธีด้านสังคมบ่อยและมากกว่านักศึกษาชาย นอกจากนี้ นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาต่างประเทศมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศมากกว่านักศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ และผลการวิจัยยังพบความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษากับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษา

Sungwoo Kang (1999. pp.60-09A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษาและความสามารถทางภาษาของนักศึกษาชาวเอเชีย จำนวน 598 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา และแคนาดา โดยใช้แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้ภาษา วัดความสามารถทางภาษาโดยใช้ Institutional Testing Program Test if English as a Foreign Language (ITP TOEFL) ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีการเรียนรู้ภาษามีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษา

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน

อารีรักษ์ สืบถิน (2535. หน้า73—76) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน Metacognition กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน Metacognition กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน Metacognition ในการอ่านภาษาไทยกับความเข้าใจใน Metacognition ในการอ่าน

ภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 480 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย แบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความตระหนักใน Metacognition ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า 1.) ความตระหนักใน Metacognition ไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.) ความตระหนักใน Metacognition มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3.) ความตระหนักใน Metacognition ในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความตระหนักใน Metacognition ในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4.) ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Suzana Queiroz de Melo Monterio (1993.pp.3507—A) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความตระหนักในกลวิธีในการอ่านกับการใช้กลวิธีในการอ่านของนักเรียน เมื่ออ่านภาษาแม่กับเมื่ออ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 25 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม โดยแบ่งตามคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาแม่ (ภาษาโปรตุเกส) และภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียน แบบสอบถามเกี่ยวกับ Metacognition และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน เครื่องมือเหล่านี้ใช้ทดสอบเพื่อวิเคราะห์กลวิธีต่าง ๆ ที่นักเรียนใช้เพื่อให้เข้าใจบทอ่าน และความตระหนักในกลวิธีในการอ่านกับความสามารถในการอ่านทั้งสองภาษา หลังจากที่ได้เรียนการอ่านภาษาอังกฤษไปแล้วหนึ่งภาคเรียน ผลการวิจัยสรุปว่า ปัญหาสำคัญในการอ่านภาษาต่างประเทศ นั้นคือ ความรู้ในภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้นไม่เพียงพอ รวมทั้งการขาดนิสัยรักการอ่านในภาษาแม่ด้วย

Delma Santiago (1991.pp.865—A) ได้ทำการวิจัยโดยการทดลองสอน เพื่อเปรียบเทียบผลการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำที่ได้รับการฝึกใช้กลวิธีในการอ่านที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 9 ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาสเปนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ จำนวน 33 คน การทดลองสอนใช้กลวิธีถามตนเอง (Self — Questioning) กลุ่มหนึ่ง และอีกกลุ่มหนึ่งใช้กลวิธีสรุปความ (Summarizing) ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบ La prueba de Destrezas Basicas de Espanol — Lectura เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านก่อนและหลังการทดลอง ในการดำเนินการทดลอง นักเรียนต้องอ่านบทอ่านประเภทเล่าเรื่อง 9 บท และประเภทอธิบายความ 2 บท นักเรียนกลุ่มที่ใช้กลวิธีถามตนเองได้รับการฝึกการตั้งคำถามที่เกี่ยวข้องโดยใช่

โครงสร้างจากประสบการณ์เดิม กลุ่มที่ใช้กลวิธีการสรุปได้รับการฝึกกฎ 6 ข้อ เพื่อใช้ในการสรุปเรื่อง การทดลองใช้เวลา 30 ชั่วโมง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่ม ซึ่งแสดงว่ากลวิธีตามตนเอง และกลวิธีการสรุปความเป็นกลวิธีที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ

Majorie Hoye (1988. pp. 3291—A) ได้ทำการศึกษาผลของการเขียนสรุปความที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 38 คน เป็นนักศึกษาชาวอเมริกัน จำนวน 24 คน 1 ห้อง และเป็นนักศึกษานานาชาติ จำนวน 14 คน 1 ห้อง แต่ละห้องแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนให้เขียนแบบสรุปความในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผลการวิจัยสรุปว่า 1. การเขียนสรุปความมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ 2. มีความแตกต่างระหว่างลักษณะของการสรุปความที่ดีและไม่ดี 3. นักศึกษาสนองต่อการสอนและการฝึกเขียนบทความ และ 4. นักศึกษาที่ได้รับการฝึกเขียนสรุปความมีคะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึก

Marta Denise Wavra Martino (1991. pp. 121—A) ได้ศึกษากลวิธีในการอ่านของนักศึกษาวิทยาลัยที่ไม่เก่งในทักษะการอ่าน โดยมุ่งเน้นศึกษาด้านความรู้เดิมและความตระหนักในด้านความรู้ความคิด วัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจของนักศึกษา เมื่อได้พยายามอ่านบทอ่านจากแบบทดสอบ มาตรฐานในการอ่านและเมื่ออ่านบทอ่านจากบทเรียนของวิทยาลัย พร้อมกับตอบคำถามแบบเลือกตอบที่เกี่ยวข้องกับบทอ่านที่ได้อ่านด้วย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษา 4 คน ที่ไม่เก่งในทักษะการอ่านและสอบตกซ้ำ ๆ เมื่อทำแบบทดสอบมาตรฐาน City University of New York Test ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยให้นักศึกษาอ่านบทอ่าน 4 บท ที่มีหัวข้อเดียวกันแต่เขียนในทศนะที่แตกต่างกัน เพื่อดูว่าความรู้เดิมจากประสบการณ์ของแต่ละคนนั้นจะแทรกแซงการอ่านบทเรียนของพวกเขาหรือไม่ ผู้วิจัยตรวจสอบโดยให้นักศึกษาคิดเป็นถ้อยคำ (Think — Aloud) หลังจากนั้นนักศึกษาอ่านบทอ่านจากบทเรียนและตอบคำถามแบบเลือกตอบด้วย เพื่อเปรียบเทียบดูว่า นักศึกษาใช้กลวิธีในการอ่านแตกต่างจากเดิมหรือไม่ โดยผู้วิจัยศึกษาการใช้กลวิธี 5 ด้าน ตามแบบของ Block 's (1985) Categories of Strategies ได้แก่ 1. ภูมิหลังของนักศึกษา 2. วิธีการอ่าน 3. การใช้กลวิธี 4. การใช้ความรู้เดิม 5. ความตระหนักในด้านความรู้ความคิด ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากบันทึกกับคิดเป็นถ้อยคำของนักศึกษาขณะอ่านและ

ตอบคำถาม จากการสัมภาษณ์และจากการสังเกตของผู้วิจัย ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษามีความตระหนักในด้านความรู้ความคิดมากขึ้น ความรู้เดิมแทรกแซงความเข้าใจในการอ่านไม่มากนัก วิธีการอ่านและความตระหนักในวัตถุประสงค์ของการอ่านเป็นตัวกำหนดความเข้าใจในการอ่านได้ดี

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
Nakhon Sawan Rajabhat University